

Bratia a sestry,

dnes sa ďalej pozrieme na prvé činy Izraelcov v zaslúbennej zemi. Keď sme preberali druhú kapitolu knihy Józua, dozvedeli sme sa, že všetci obyvatelia Kanaánu stratili pred Izraelcami odvahu. Povedala to neviestka Rachab dvom izraelským vyzvedačom. Mohli by sme si povedať, že to boli len hysterické výlevy jednej ustráchanej ženy, ktorá sa nebála iba o seba, ale aj o celú svoju rodinu.

Ved' Izrael bol malý národ, ktorý dlho putoval púšťou. Prečo by sa ich mali báť tie mnohé veľké národy, ktoré pôvodne obývali Kanaán!? No slová z dnešného textu len potvrdzujú, že Izraelci skutočne vyvolávali v srdciach Kanaáncov strach, ktorý im bral odvahu a odhodlanie na odpor.

Všetci stratili odvahu, a to bez ohľadu na svoje postavenie. Z dnešného textu sa dozvedáme, že aj vládnuca vrstva, teda králi, stratili odvahu a zmalomyselnelo im srdce. Čo bolo dôvodom ich strachu? Čo im bralo odvahu? Bol to ten malý národ skladajúci sa z tých, ktorí sa narodili počas dlhoročnej púte cez púšť? To asi ťažko! Nebolo to nič, čo by bytostne náležalo k Izraelcom. Ich sila spočívala v Bohu. Boh bol na strane Izraelcov. Konal pre nich veľké divy, a to iných viedlo k tomu, že mali pred Izraelcami rešpekt a bázeň. Báli sa všetci od najmenšieho až po kráľa.

Stretávame sa dnes s tým, že by niekto pociťoval bázeň pred tými, ktorí sa spoliehajú na Boha? Žijeme v inej dobe a kultúre. Boha dnes vnímame úplne inak, ako tomu bolo v čase Izraelcov. To je pravda. Máme viacej poznatkov. Vedomostne sme na tom lepšie ako Izraelci, ale to neznamená, že aj Boh sa zmenil. Boh je stále Ten istý. Má rovnakú moc ako v dobách, keď vznikali biblické texty. To, že mnohí dnes nemajú bázeň pred Bohom, je už iná otázka. Vieme, že bázeň nie je panický strach pred niečím hrôzostrašným, ale úcta, akú majú deti voči svojim rodičom. Boh je láska, ale aj spravodlivý sudca. Má moc aj nad životom aj nad smrťou.

Pred Bohom by sme mali pociťovať úctu a vážiť si Jeho milosrdenstvo. Možno sa bojíme toho, čo bude. Možno máme strach z toho, či vždy budeme mať dostatok jedla, či budeme mať kde bývať a podobne. Všetko to je dôležité. Keď premýšľame nad budúcnosťou, prirodzene prichádzajú aj pochybnosti. Ježiš povedal: *Nebud'te teda ustarostení a nehovorte: Čo budeme jesť? alebo: Čo budeme piť? alebo: Čím sa budeme odievať? Lebo všetko toto pohania hľadajú. Ved' váš Otec nebeský vie, že to všetko potrebujete. Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a Jeho spravodlivosť a všetko toto bude vám pridané.* (Mt 6, 31-33) Keď sa budeme báť Boha a žiť podľa toho, nemusíme sa o nič iné strachovať. Náš nebeský Otec vie, čo potrebujeme a v pravej chvíli nám to podľa svojej vôle daruje.

Boh uzavrel so svojim ľuďom zmluvu, ktorá hovorí o Božej starostlivosti o človeka. Znamením zmluvy bola obriezka. Izraelci, ktorí vyšli z Egypta boli obrezaní, ale skoro nikto z nich sa do zaslúbennej zeme nedostal.

Zastavme sa pritom, prečo do zaslúbenej zeme nevošiel skoro nikto z tých ľudí, ktorí z Egypta vyšli. Ako dôvod je v dnešnom texte uvedená neposlušnosť voči Bohu. Zahynuli, pretože nepočúvali hlas Hospodinov. Nebol to prehnane krutý trest malicherného Boha. Kto nechce počúvať Boha, volí si cestu smrti. Uvediem jednu ilustráciu. Určite ste už niekedy kráčali po turistickej ceste v horách. Takéto cesty bývajú farebne označené a nachádzajú sa tam aj rôzne informačné tabule. Predstavte si, že na jednej tabuli by bol takýto výstražný nápis: Neschádzajte z vyznačenej cesty, pretože sa nachádzate pri strmom zraze. Keby sa niekto rozhodol ignorovať toto nariadenie a pobehoval by kade tade, hrozilo by mu že si môže vážne ublížiť a možno aj prísť o život. Takéto konanie by bolo určite riskantné a hlúpe. Boh dáva človeku usmernenia pre život. Boh k nám hovorí, aby sme boli zachránení. Keďže Izraelci zavrhlí Boží hlas, zavrhlí cestu záchrany.

Tí, ktorí sa narodili na púšti, neboli obrezaní, a práve preto prikázal Hospodin Mojžišovi, aby znovu vykonal obriezku na každom mužovi. Môžeme tomu rozumieť ako obnoveniu zmluvy. Tento náboženský rituál sa v židovstve zachoval dodnes. Keď vznikalo kresťanstvo jedna z otázok, ktoré bolo potrebné vyriešiť, bola práve otázka obriezky. Je potrebné vykonávať obriezku aj naďalej? Musia ňou prejsť aj kresťania, teda tí, ktorí uverili, že sú zachránení skrze Kristovu obeť? Touto témou sa apoštol Pavol zaoberá vo viacerých svojich listoch.

V liste Galatským jasne napísal: „*V Kristovi Ježišovi totiž ani obriezka ani neobriezka nemá moc, ale viera činná skrze lásku.* (5, 6) Nezáleží na tom, čo urobíme my, ale na to, čo urobil Kristus. Kresťania sa zhodli, že obriezka už nie je potrebná. Boží príkaz nebol zrušený, ale naplnený. Kristus neprišiel zrušiť zákon, ale naplniť. V Ježišovi je naša záchrana. Tak ako nie je potrebné prinášať ďalšie obete, tak ani nie je potrebná obriezka. Pavol v Liste Rimanom hovorí symbolicky o obriezke srdca. Dôležité je to, aký máme voči Pánu Bohu postoj v srdci.

Keď sa Izraelci obrezali, inými slovami keď sa kulticky očistili, svätili sviatok paschy alebo sviatok Veľkej noci. Počas tohto sviatku bol zabitý baránok. Aj my kresťania slávime veľkonočné sviatky. Tým zabitým baránkom je náš Pán Ježiš Kristus. Boh vyvolával v srdciach mocných kráľov strach, a predsa sa rozhodol ponížiť sa. Prišiel do nášho sveta ako služobník. Boh nezničil hriešny svet, ale zachránil ho láskou a milosrdenstvom. Božie slovo obsahuje posolstvo záchrany. Počúvajme Boží hlas! Vážne si, že nám zjavuje svoju vôľu a nechajme sa Ním viesť. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 5. knihe Mojžišovej v 7. k.:

„Vedz teda, že len Hospodin, tvoj Boh, je Bohom; verný Boh, ktorý do tisíceho pokolenia zachováva zmluvu a priazeň tým, čo Ho milujú a Jeho príkazy zachovávajú.“

Milosť nášho Pána Ježiša Krista a láska Božia a účasť Ducha Svätého, nech je a zostáva s nami všetkými odteraz až naveky. Amen.